

DAN CULCER

Menedék

(Refugiu)

J. P. és Liviu Babeş emlékére

Füvek sehol, páncélos dél komorlik
az acélpenge ütőeret ér belécsikordul
a csorbult él hüvelybe bújik
izzó lenyomata végső menedék.
A felhők sivítanak bárgyú félelemben.

Égő gyertya az egész országért,
Fáklya bármely útitársért,
Küszöbön a tél ezeket az ujjakat
markolatra fagyasztja, elhagyatott, vándorösvények.

Itt nyeljük vissza feltüremkedő bendőnk,
a dombon lángban állva, vakokat vakítón.
Majd egy sarokban elzuhanunk
a környék belereccsen e szokatlan döndülésbe.

Végső menedék, túlsó századi utca

Az aszfalton, a havon idő előtt elesettek, megilkoltak
és a szélsodorta hamvak.

Cseke Gábor fordítása